

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/190/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217217860
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217217860.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: COFIDIS SA, so sídlom Parc de la haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, identifikačné číslo: 325 307 106, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Einsteinova 11/3677, Bratislava, IČO: 50 595 628, zastúpeného splnomocnencom: URBÁNI & Partners, s. r. o., so sídlom Skuteckého 17, Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanému: T. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. č. XXX, S. C., o zaplatenie 504,75 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 8. júna 2018, č.k. 19Csp/4/2017-86, takto

r o z h o d o l :

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach určenia neprijateľnosti podmienok, zamietajúcej časti vo zvyšku a nároku na náhradu trov konania p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie určil, že nasledujúce ustanovenia bodu 19 listiny s názvom „ZMLUVA O ÚVERE - VŠEOBECNÉ PODMIENKY“, podpísanej medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu dňa 14.02.2015, sú neprijateľnými podmienkami v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Poplatok za trvalý príkaz 3“ a „Poplatok za trvalý príkaz sa platí každý začatý kalendárny mesiac.“ (výrok I.), žalovanému uložil zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku žalobcovi 99,62 eur s 5%-ným ročným úrokom z omeškania od 28.07.2017 do zaplatenia (výrok II.) a žalobu zamietol v časti o zaplatenie 1.791,87 eur a 5%-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 405,13 eur od 28.07.2017 do zaplatenia (výrok III.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 3 a 5 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), ako aj § 2 a § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď súd skúmal, či sa žalobcov nárok nezakladá na ustanoveniach, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľné podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ). Jednou zo zložiek žalobcom uplatňovanej pohľadávky je „poplatok za trvalý príkaz“. Zo zmluvy o úvere a finančného plánu je jasné, že tento poplatok predstavuje 3 € mesačne a žalovaný sa ho zaviazal platiť mesačne ako súčasť splátok. Zo zmluvy o úvere však už nevyplýva, v čom spočíva protiplnenie, ktoré žalobca žalovanému poskytuje. Zo všeobecných podmienok zmluvy o úvere sa možno len dozvedieť, že žalovaný „môže na splnenie svojich platobných záväzkov zriadiť... trvalý prevodný príkaz v banke...“. Zo žiadnych ustanovení zmluvy o úvere ani jej príloh nemožno zistiť, že by žalobca (pôvodný veriteľ) poskytoval žalovanému akúkoľvek službu za tento poplatok. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalobcu, že tento poplatok má kryť vedenie účtu, teda

určité administratívne úkony. Takýto záver by bol nezlučiteľný s obsahovým vymedzením tohto poplatku a jeho jazykovým vyjadrením, z ktorých nijako nevyplýva, že sa mal týkať vedenia účtu. Podľa názoru súdu ide v tomto prípade len o skryté zvyšovanie výnosov z poskytnutého úveru. Takýmto spôsobom sa potom dostáva veriteľovi popri úrokoch aj ďalšie peňažné plnenie, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Okrem toho, zriadenie trvalého príkazu je skôr úkonom vyhovujúcim práve žalobcovi. Trvalým príkazom sa automatizuje vykonávanie platieb z účtu žalovaného, v dôsledku čoho sa znižuje riziko, že by sa žalovaný dostal do omeškania pre jednoduché opomenutie (teda ak by len „zabudol“ zadať príkaz na úhradu v danom mesiaci). Zo všetkých týchto dôvodov ide v zmysle § 53 ods. 1 OZ teda o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je podľa § 53 ods. 5 OZ neplatná. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalobcu, že zmluva vrátane tohto poplatku bola individuálne dojednaná, pretože to vyplýva z jej názvu („individuálne podmienky“). To, že bola podmienka individuálne dojednaná, musí vyplývať z okolností jej dojednania, pričom v prípade pochybností platí, že podmienka nebola individuálne dojednaná (§ 53 ods. 3 OZ). Samotná zmluva bola predtlačená a nevyplýva z nej, že by žalovaný mohol do jej obsahu akokoľvek zasahovať. Ani žalobca napokon netvrdil, že by sa o tomto poplatku viedli so žalovaným rokovania. Žalobca ani nenavrhol žiadne dokazovanie v tomto smere, preto túto domnienku súd nemohol považovať za vyvrátenú. Navyše, tento poplatok bol obsahovo vymedzený v ustanovení bodu 19 všeobecných podmienok. Žalobcovi preto súd nárok na poplatok za zriadenie trvalého príkazu nepriznal, v dôsledku čoho bolo potrebné neprijateľnú podmienku výslovne uviesť priamo vo výroku (§ 298 ods. 2 CSP). Čo sa týka poplatku za poistenie, súd mal za preukázané, že nárok naň je dôvodný. Žalobcom uplatňovaný poplatok za „Poistenie A“ (poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity) sa uvádza v zmluve o úvere a z finančného plánu plynie, že tento poplatok predstavuje 2,57 eur a platí sa taktiež mesačne spolu so splátkami úveru. Žalovaný vo vyhlásení o prístupení k poisteniu schopnosti splácať úver (č. I. 72) deklaroval, že poistenie uzavrel, a preto mu vznikla povinnosť tento poplatok uhrádzať. Ďalej však treba uviesť, že finančný plán nezodpovedá obsahu zmluvy o úvere. Celkovou výškou spotrebiteľského úveru je podľa článku II zmluvy o úvere suma 5.493 eur. Vo finančnom pláne sa pritom vychádza z celkovej sumy 5877,51 eur - označenej ako „zostávajúci kapitál“ - ktorá sa aj následne úročí a amortizuje. Rozdiel 384,51 eur zodpovedá spracovateľskému poplatku, ktorý bol dohodnutý v čl. II. zmluvy o úvere. Preto možno uzavrieť, že finančný plán počíta aj s úročením spracovateľského poplatku. Zo žiadneho ustanovenia zmluvy o úvere ani jej všeobecných podmienok však nevyplýva, že spracovateľský poplatok podlieha úročeniu. Bod 6. všeobecných podmienok hovorí o výpočte úrokov na základe „výšky istiny Úveru“. Rovnako tak aj bod 7., ktorý sa zaoberá úrokovou sadzbou, spomína len „istinu Úveru“. Súd sa stotožňuje s názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 29.05.2013, sp. zn. 6 Sžo 39/2012, že spracovateľský poplatok nemožno považovať za istinu úveru, pretože svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru. Rovnako to platí aj pre tzv. poplatok za trvalý príkaz a poplatok za poistenie. Ani tieto sumy totiž netvoria istinu úveru, ktorá by sa mala úročiť a amortizovať. Vzhľadom na to potom mal finančný plán vychádzať len zo sumy 5.493 eur, ktorá sa mala každou mesačnou splátkou vo výške 137,14 eur postupne znižovať tak, že z tejto splátky sa najprv uhradia úroky naakumulované za príslušný mesiac a zo zostávajúcej časti splátky sa uhradí istina, ktorá sa v ďalšom mesiaci opäť úročí, kým nedôjde k ďalšej mesačnej splátke, atď. Žalovaný sa dostal do omeškania tým, že porušil svoju povinnosť splácať úver, keď nezaplatil splátku splatnú 20.02.2017. Žalobca má aj po omeškaní žalovaného stále nárok na bežné úroky v dohodnutej výške 20,30% ročne. Žalobca ich žiadal priznať v tejto sadzbe, a to zo sumy 4.982,49 eur od 21.02.2017 do 20.06.2017, čo znamená, že požadoval úroky za 119 dní, teda celkovo 329,76 eur. Tieto si však neuplatnil v správnej výške, a to jednak z dôvodu nesprávne vypočítaného zostatku istiny vo finančnom pláne a jednak z dôvodu nesprávne vypočítanej splatnosti tejto istiny. Žalobca si listom zo dňa 12.06.2017 uplatnil právo na okamžité splatenie celého úveru podľa § 565 OZ, ktoré bolo dohodnuté v bode 20 všeobecných podmienok zmluvy o úvere, a to k 20.06.2017. V poradí 24. splátkou splatnou 20.02.2017 mal žalovaný splácať istinu vo výške 4.215,13 eur, a nie 5.029 eur, ako je uvedené vo finančnom pláne k zmluve o úvere. Vyhlásením splatnosti celého dlhu sa tiež nijako nemení splatnosť dovtedy splatných splátok. Žalobca má tak nárok na úroky 20,30% p. a. nasledovne: zo sumy 4.148,32 eur od 21.02.2017 do 20.03.2017 vo výške 62,29 eur; zo sumy 4.073,47 eur od 21.03.2017 do 20.04.2017 vo výške 67,97 eur; zo sumy 4.004,30 eur od 21.04.2017 do 20.05.2017 vo výške 64,58 eur; zo sumy 3.931,71 eur od 21.05.2017 do 20.06.2017 vo výške 65,60 eur, spolu teda len 260,44 eur. Následne žalobca vykonal záložné právo v súlade so záložnou zmluvou a 24.06.2017 prevzal výťažok z predaja 5.200 eur. Tento výťažok treba v zmysle § 151m ods. 10 OZ použiť najprv na úhradu zabezpečenej pohľadávky, a až potom na úhradu nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov v súvislosti s výkonom záložného práva. Takýto výklad zodpovedá aj zmyslu pravidla zakotveného v § 566 ods. 2 OZ, podľa ktorého sa v zásade uhrádza najprv istina a až potom

príslušenstvo. Náklady súvisiace s výkonom záložného práva možno pritom považovať za náklady spojené s vymáhaním pohľadávky (§ 120 ods. 3 OZ in fine). V oboch prípadoch ide zároveň o právnu úpravu, od ktorej sa možno v spotrebiteľských veciach odchyliť len v prospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 OZ), čo sa v tomto prípade nestalo. K 24.06.2017 bol teda stav žalovaného dlhu 4.215,13 eur (istina), 260,44 eur (úroky), 71,96 eur (mesačné poisťné 2,57 eur x 28), 384,51 eur (spracovateľský poplatok), spolu teda 4.932,04 eur. K tomu treba pripočítať aj úrok z omeškania. Keďže žalovaný bol v omeškaní, mal žalobca nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Úrok z omeškania žalobca žiadal až od 21.06.2017, a to vo výške 5% p. a. zo sumy 4.982,49 eur od 21.06.2017 do 27.07.2017 (36 dní) (a zo sumy 504,75 eur od 28.07.2017 do zaplatenia). Žalovaný však bol v omeškaní len so sumou 4.215,13 eur, čo znamená, že žalobcovi patrí len úrok z omeškania z tejto sumy a to tiež len za obdobie do 24.06.2017, t. j. 2,31 eur. Spracovateľský poplatok sa stal splatným „vykonaním služby“ (bod 19. všeobecných podmienok zmluvy o úvere), pod čím treba podľa názoru súdu rozumieť uzavretie zmluvy 14.02.2015. Od 15.02.2015 do 24.06.2017 uplynulo 860 dní, a z toho dôvodu by mal žalobca nárok na 5,05%-ný ročný úrok z omeškania zo spracovateľského poplatku vo výške 45,75 eur. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že ak sa od výťažku (5.200 eur) odpočíta istina (4.215,13 eur), úroky (260,44 eur), poisťné (71,96 eur), spracovateľský poplatok (384,51 eur), úroky z omeškania (48,06 eur), ostane suma 219,90 eur. Žalobca v žalobe vyčíslil náklady súvisiace s výkonom záložného práva na sumu 1.032,41 eur, avšak zo skutkového stavu (body 20 a 21 vyššie) je zrejmé, že dôkazné bremeno uniesol len v rozsahu 319,52 eur. Tieto náklady súd považoval za opodstatnené a ich výšku za primeranú. Pokiaľ sa teda na zostatok výťažku započíta aj suma týchto nákladov, výťažok sa vyčerpá (219,90 eur - 319,52 eur) a žalovanému zostane doplatiť dlh 99,62 eur. Keďže z tejto sumy má žalobca nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., súd mu tento nárok priznal tak, ako to požadoval, pretože ním uplatnený úrok z omeškania neprekračuje rámec citovaných právnych predpisov. V dôsledku toho súd žalobe v tejto časti vyhovel (výrok II.) a vo zvyšnej časti ju zamietol (výrok III.). Keďže vo veci bol prevažne úspešný žalovaný (§ 255 ods. 1 CSP), no žiadne trovy mu nevznikli, súd stranám nárok na náhradu trov podľa nepriznal (výrok IV.).

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia neprijateľnosti podmienok, zamietnutia žaloby vo zvyšku a nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutých častiach zmeniť a žalobe vyhovieť, a priznať mu nárok na náhradu trov konania, alternatívne rozsudok v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie považoval za nesprávne, nespravodlivé a vydané v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona. Mal za to, že napadnutý rozsudok je v určení neprijateľnosti zmluvného ustanovenia nesprávny a nespravodlivý, nakoľko súd dospel k nesprávnym právnym skutkovým zisteniam a následne nesprávne právne vec posúdil. Podľa jeho názoru dojednanie o poplatku za trvalý príkaz nemôže predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tento bol medzi žalobcom a žalovaným jednoznačne dojednaný individuálne v článku II. Individuálnych podmienok Zmluvy o úvere č. 18782 zo dňa 14.02.2015, a teda nemôže predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku. Na základe vzájomnej dohody medzi žalobcom a žalovaným bol poplatok započítaný v jednotlivých mesačných splátkach, pričom bez súhlasu žalovaného by k jeho započítaniu nedošlo. Nárok na zaplatenie poplatku za trvalý príkaz vyplýva tak zo zmluvných, ako aj zákonných ustanovení (§ 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.), nakoľko bol tento poplatok spojený s obstarávaním a vedením účtu žalovaného a spracovávaním jednotlivých platieb žalovaného. Tento poplatok považuje žalobca za bežný aj u iných bankových a nebankových subjektoch, ktorý je uplatňovaný práve v súvislosti s poskytovaním a čerpaním úveru, čo znamená, že žalovaný pravidelne prijíma protislužbu v podobe obstarávania účtu a poukazovaných platieb. Argument súdu, podľa ktorého sa názov poplatku nestotožňuje s jeho obsahovým vymedzením nemôže obstať, nakoľko pri posudzovaní jeho účelnosti, ako aj toho, či za daný poplatok dostane spotrebiteľ od dodávateľa protislužbu, nie je rozhodujúci jeho názov, ale práve obsah a účel poplatku. Namietol tiež, že mu nebol v rámci prebiehajúceho konania poskytnutý dostatočný priestor na predloženie dôkazov a tvrdení, ktorými by mohol preukázať, že sporná zmluvná podmienka nie je neprijateľnou. Žalovanému boli na základe uzavretej zmluvy o úvere poskytnuté peňažné prostriedky celkovo vo výške 5.877,51 eur, ktoré pozostávajú z poskytnutej istiny vo výške 5.493 eur a jednorazového spracovateľského poplatku vo výške 384,51 eur, ktorý bol na základe dohody žalobcu a žalovaného započítaný v jednotlivých mesačných splátkach. Spracovateľský poplatok je poplatkom, v dôsledku zaplatenia ktorého bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver, čo znamená, že žalovanému v postavení spotrebiteľa bolo zo strany žalobcu poskytnuté plnenie v podobe obstarania a poskytnutia peňažných prostriedkov. Túto skutočnosť však súd prvej inštancie úplne opomenul a pri rozhodovaní vychádzal z toho, že žalovaný čerpal len sumu vo výške 5.493 eur,

na základe čoho posudzoval aj ostatné súvisiace náležitosti zmluvy a zmluvné dojednania. Žalobca mal za to, že súd nesprávne posúdil skutkový stav, pretože žalobca nárok na úhradu nákladov spojených s výkonom záložného práva náležite odôvodnil a preukázal listinnými dôkazmi, t.j. faktúrami, ktoré súdu predložil spolu s vyjadrením zo dňa 26.04.2018. Súčasne poukázal na skutočnosť, že výška nákladov spojených s výkonom záložného práva sa počas konania nejavila ako sporná a žalovaný ani v tejto časti nárok žalobcu nerozporoval. Namietol tiež, že napadnuté rozhodnutie nie je náležite odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, nakoľko je nejasné a nezrozumiteľné, pretože nie je zrejmé, ako súd dospel k výške priznanej istiny, resp. prečo žalobcovi vo výroku rozhodnutia nebol priznaný aj nárok na zmluvný úrok tak, ako si ho žalobca uplatnil v žalobnom návrhu.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a nasl.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 19Csp/4/2017 bolo zaplatenie sumy 504,75 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie určil, že nasledujúce ustanovenia bodu 19 listiny s názvom „ZMLUVA O ÚVERE - VŠEOBECNÉ PODMIENKY“, podpísanej medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu dňa 14.02.2015, sú neprijateľnými podmienkami v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Poplatok za trvalý príkaz 3“ a „Poplatok za trvalý príkaz sa platí každý začatý kalendárny mesiac.“ (výrok I.), žalovanému uložil zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku žalobcovi 99,62 eur s 5%-ným ročným úrokom z omeškania od 28.07.2017 do zaplatenia (výrok II.) a žalobu zamietol v časti o zaplatenie 1.791,87 eur a 5%-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 405,13 eur od 28.07.2017 do zaplatenia (výrok III.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

9. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil,

teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, použil správne právne predpisy a tieto i správne vyložil a na daný skutkový stav správne aplikoval.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

15. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

16. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

17. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

18. K individuálnemu dojednaniu odvolací súd konštatuje, že kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku, je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah (článok 3 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Administratívny poplatok predstavujúci náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere a na tzv. všeobecnú administratívnu činnosť je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľa a v jeho záujme. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s aratio legis zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Dojednanie o administratívnom poplatku je tiež vágnym ustanovením, ktorý vôbec nešpecifikuje, o aké konkrétne administratívne činnosti ide.

19. Odvolací súd považuje za správny a ustálený názor prezentovaný súdom prvej inštancie, že spracovateľský poplatok nemožno považovať za istinu úveru, pretože svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29.05.2013, sp. zn. 6 Sžo 39/2012), a teda by sa nemal úročiť a amortizovať.

20. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako i v závislom výroku o trovách konania, z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 Základných princípov v spore úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keď žalovaný v odvolacom konaní nevykonal ani jeden procesný úkon a zo spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú.

22. Senát krajského súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).